

VÝJIMEČNÝ DEN

Pupík se u branky netrpělivě vrtí. Čeká, až se Míša vrátí ze školy. Možná ho kamarádka hned pak vezme na dlouhou procházku nebo si s ním bude hrát s míčem? Určitě vymyslí něco zajímavého a Pupík se už nebude nudit. Po dlouhých minutách čekání pes konečně zaslechne známou ozvěnu kroků. Do zahrady vejde Míša. „Haf, haf, haf!“ Pupík se s ní vyběhne přivítat. „Také tě ráda vidím!“ Holčička si dřepne

a obejmě svého kamaráda. Pak ho políbí na černý čumáček a řekne: „A teď musím rychle domů. Musím vyřídit jednu důležitou věc.“

Důležitá věc? Pupík je velmi zvědavý, co to bude. Chce se na to zeptat, ale to už Míša zmizí ve dveřích.

„Hmm?“ snaží se něco zjistit, zatímco si jeho kamarádka myje ruce, jenomže ta se jen záhadně usměje a odběhne do kuchyně. Povídá si s maminkou a mezitím rychle sní polévku a jeho si vůbec nevšímá.

Pupík je z toho smutný. Doufá jen, že si na něj Míša po obědě najde chvíli. Pak mu o té důležité věci řekne. Bohužel, jakmile se zavřou dvířka myčky, maminka Kateřina vyvede Pupíka z kuchyně.

„Teď budeme vařit,“ oznámí. „Musíme mít klid.“

Co? Klid? Pupík se diví. To je teda něco. Vždyť obvykle při vaření pomáhá a nikdy nepřekáží, tak proč by měl z kuchyně odejít zrovna dnes?

„Kník?“ Vypískne zklamaně.

„Nebude to trvat dlouho, Pupíku,“ oznámí mu Míša. „Mezitím...“ dívánka se na chvíli zamyslí, „jdi do zahrady a najdi pro mě kámen, šišku a klacík.“ A zavře pejskovi dveře před čumáčkem.

Ach ne, to se Pupíkovi vůbec nelíbí. Míša by přece měla pochopit, že když mu něco zakáže, tak on to dělat nebude. Hm... zřejmě mu už nevěří.

